

Sămănătorul

Revistă Săptăminală

Supt îngrijirea d-lor :

AUREL C. POPOVICI

PENTRU PARTEA POLITICĂ.

D. ANGHEL, ST. D. IOSIF, M. SADOVEANU, C. SANDU-ALDEA, ION SCURTU

PENTRU PARTEA LITERARĂ.

G. M. MURGOI

PENTRU PARTEA ȘTIINȚIFICĂ.

BCU Cluj - University Library Cluj

AUREL C. POPOVICI. — Reforma omului. III

ȘTEFAN BRABORESCU. — (Cum povestea o bunică (poesie).

D. MIHALACHE. — Dan-Dănăilă, (poveste).

GOETHE. — Torquato Tasso. (trad. de C. F.)

D. N. CIOTORI. — Björnstjeme Björnson (trad. după original.

A. MIREA. — Cronica veselă : Mănușe și Epilog.

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA :

B-dul ACADEMIEI No. 3. — Str. EDGAR QUINET No. 4.

BUCUREȘTI

EXEMPLARUL :

În țară . . . 20 bani

În străinătate 25 ,

ABONAMENTUL ANUAL :

În țară 10 lei

În străinătate . 12 ,

„MINERVA”

INSTITUT DE ARTE GRAFICE ȘI EDITURĂ

B-dul Academiei, 3. — Edgar Quinet, 4

BUCUREȘTI

Va apare :

Caleidoscopul

LUI

A. MIREA

TIPĂRIT DE

D. ANGHEL și ST. O IOSIF

De vânzare la toate librăriile

PRETUL: LEI 1.50

SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
B-dul Academiei, 3,
Strada Edgar Quinet, No. 4.
BUCUREȘTI

ABONAMENTUL ANUAL
În țară 10 lei
În străinătate 12 »

„REFORMA OMULUI“

III.

În «deomocrația» Statelor-Unite se vorbește mult de criză morală și de reforma omului. Reforma se pare a fi de mult necesară acolo. Căci deja pe la 1833, Ralph Waldo Emerson, în prima sa călătorie în Engiltera, făcînd o vizită poetului Wordsworth, acesta aduse vorba asupra Americii, și îi spuse essay-istului transoceanic oarecari păreri și informații pe care acesta le reproduce, fără a le atenua. Poetul englez îi spuse că Americanii prea i-se par absorbiți de preocuparea de a face parale și politică. Că pentru ei distincțiunea politică e un scop, iar nu mijloc de a face țarei un bine. Că Americanilor le lipsește o clasă de oameni fără griji — o clasă de *gentlemen* — care să dea națiunii o tonalitate de cinste. «Nu cer să știu, zise el, cite biserici și cite școli sînt în America, ci aș vrea să știu *ce fel de gazete apar acolo?* Amicul meu colonelul Hamilton, care a fost un an în America, îmi spune că gazetele de acolo sînt înspăimîntătoare și *acuză pe membrii parlamentului (ai Congresului) că fură linguri de argint*»¹⁾.

Cred că azi nu se mai încurcă membrii noului parlament cu o «politică» de asemenea mărunțișuri. Aū «evoluat», și «progresul» lor amețește capetele multor naivi de pe continentul nostru. Eū însă tot rămîn nedumerit. Și după cum cunosc eū literatura politică-morală a acelei democrații, nu-mi vine de loc greu să admit ceea ce susțin mulți scriitori, că adică «progresul» cel mare consistă în faptul că pe la 1833 se fură singuraticе linguri de argint. Acum se fură vagoane întregi. Doar faimoasa întreprindere de voturi și mijlocitoare de slujbe și furnituri, *Tammani Hall*, e în plină prosperitate.

În Franța, de asemenea, se plînge lumea de criză morală și cere

1) *The complete Works of R. W. Emerson.* Londra, Ward, Lock & Co. p. 235.

nouă sisteme de etică. Nu mă ocup aici de cei ce păgubesc Statul în interesul lor personal. Vorba e că Franța, tot-d'a-una rigoristă în deducții, a suferit și suferă mult pe urma zdruncinării tuturilor temelilor ei morale. O țară în plină democrație și — disoluție. Multă lume de pedagogi și de istorici, de profesori și învățători, într'un glas cu providențele politice, cere azi ca elevii Franței republicane și democratice să nu mai fie «plictisiți», cu istoria patriei lor. Ei nu mai admit de cit cel mult istoria Franței de la «marea» revoluțiune încoace! «Lăsați vechiturile» (!) zice «lumea. (*«Négligez les vieilleries — répète-on souvent»*). Ce vă mai pasă de Merovingieni, de Carolingieni, chiar de Capetieni? Doar viața noastră («democratică!») nu datează decit de un secol! ¹⁾» Așa spune d. Lavissee că argumentează compatrioții d-sale mai «înaintați» ca d-sa. Și tot acest cunoscut istoric se întreabă cu dărere: *Cine o să mai învețe pe copiii Franței ce este patria franceză?* Familia nu o poate face, căci în familie nu mai este nici autoritate, nici disciplină, nici educație morală. Nici societatea nu o poate face, căci în societatea franceză nu se vorbește despre datoriile civice decit spre a le lua în zeflema!...

Ei bine, d. Lavissee crezuse odată că școala, ea singură, ar putea face caractere și democrați integri! Scrierile d-lor Boequillon și Grosjean ²⁾ ne arată, cu dovezi, ce fel de «patriotism» a produs democrația franceză pînă acum.

E înspăimîntător. Și chiar acum cînd scriu, citesc în *Le Gaulois* un articol care ilustrează și deplînge, în termeni patriotici această bolnavă rătăcire a 40.000 de învățători și institutori care nu numai că nu desvoltă în elevi respectul pentru trecutul țării lor, dar atacă ideea și iubirea de patrie, tirînd-o în noroiu, bătîndu-și joc de ea! Vă mirați? Firește. Se miră fie-care om de bine cînd vede ce minunate sînt roadele democrației, Repet: ale democrației. Căci ce e cu acei învățători azi anti-patrioți? Aceia aū ajuns pur și simplu la democrația «reală»! *Ei știu deslușit că sînt fragmente de «suverani»!* Sînt semi-docti? Un blestem pentru țara lor? Se poate. Dar sînt «suverani»! Și cînd ideea «suveranității poporului» va pătrunde tot mai adînc în masse, mai încercați o «reformă a omului»! A omului amețit, zeci de ani de-a rîndul, și cu «su-

¹⁾ V. M. Guyau, *Éducation et Hérité*, p. 165.

²⁾ Émile Bocquillon, *Pour la Patrie*. Préface par George Duruy. Paris, Vuibert et Nony, 1907.

³⁾ Émile Bocquillon, *La Crise du Patriotisme à l'École*. Preface de M. René Goblet. ibidem.

⁴⁾ George Grosjean, *L'École et la Patrie. La Leçon de l'Etranger*. Perrin & C-ie, 1906.

veranitatea rațiunii umane!» Pe care «progresul» democratic l'a făcut ateu până 'n ciolane, pirjolindu-i *orî-ce* credință, orî-ce temelie morală!

Tot Emerson spune că George Washington, — marele bărbat de Stat, omul cumpătat, aproape conservator, și admirat de o lume întreagă ca pildă de înțelepciune și corectitudine politică, — este nesuferit orî și căruî Jacobin democratic. «Să-l ia dracul pe Washington» — atîta știe el răspunde cînd îi vorbești de virtuțile marelui patriot.

Toate astea se țin lanț de fetișismul modern pentru «opiniunea publică», maica «suveranității» poporului. Să fiu bine înțeles. Sint opiniuni publice nu numai respectabile, dar impunătoare. Cînd sint deșteptate și luminate de oameni politici, oratori și ziariști culți și patrioți. Dar adese orî opinia publică nu-i de cit rezultanta unor sofisme, pornite din oare-care realitate politică firește, dar trecînd dincolo de ea, în sfera fie a unor interese inavuabile, fie a unor «principii» abstracte *tot a cîtorva*.

Gustave Le Bon este un liberal. El zice că politica de astă-zî se mărginește a afla mereu care e opiniunea publică, *în loc de a o conduce*. Această absență desăvîrșită de direcțiune serioasă în opinia publică «și în acelaș timp *disoluțiunea credințelor naționale*, au avut ca rezultat final o fărîmițare totală a tuturor convingerilor, și *nepăsarea crescîndă a mulțimilor pentru tot ce nu privește interesele lor imediate*»,¹⁾ — iar acestea sint mai tot-d'auna de ordin material. *Tot-d'auna*, dacă lipsește o conducere înțeleaptă și patriotică.

Iată dar, încă odată, că un popor se pierde dacă, dintr'o cauză saū alta, e lipsit de o conducere serioasă. Iar cea mai rea conducere îi vine, în ultima analiză, din democrațiua radicală. Nu numai pentru motive de ordin politic, ci mai ales pentru că ea pretează, mai mult ca orice altă formă de Stat, la coruperea moravurilor, la scăderea nivelului moral în toate clasele. Pentru un popor însă, moralitatea generală este mai mult de cit o condiție de dezvoltare: e o condiție de existență. Pe scara istoriei și a vieței, popoarele se înalță saū decad, ele înving saū sint învinse, după cum și-au îmbogățit orî și-au săcătuit comora moralității ereditare. Moralitatea unei națiuni, dimpreună cu vigoarea ei, i-se par lui M. Guyau atît de importante, în cit le consideră și el ca scopul de căpetenie al educațiunii publice. «Calitățile intelectuale d. p., și mai ales cunoștințele, au mult mai puțină importanță pentru o națiune de cit vigoarea ei morală și fizică». Muzica clasică nu produce nici o impresie asupra oamenilor lipsiți

¹⁾ Gustave Le Bon, *Psychologie des foules*. Ed. XII p. 139.

de o cultură a gustului muzical. Plecînd de aici, Guyau numește moralitatea «o muzică serioasă a existenței». Expresiunea e frumousă. Dar vorba e că trebuie mai mult de cît «une certaine éducation»,¹⁾ cum crede el, ca cine-va să ajungă a face din moralitate delicia vieții sale și să prefere ritmul sublim al frumuseții morale față cu cântecile pe care le fredonează unii — alții pe uliți.

Și Leibnitz, Rousseau și Pestalozzi au crezut în atotputernicia educațiunii. Eū unul cred că sentimente adînci de datorie nu se pot produce numai prin educație. Căci voința omenească, baza caracterului, e o chestie de neam. Școala o poate întări și dirija. Un suflet slab și slăbănog se poate propti și trebuie proptit, printr'o educație îngrijită. Dar eroi nu vei face din cei slabi de inger. Tăria sufletească, armonia automatică a sentimentelor nobile cu mintea omenească, caracterul întreg, dintr'o bucată, e un produs al firii, al neamului, nu al artificiilor școlare. Un caracter slab din fire nu-l poate încorda nici educația dincolo de limitele sale de tensiune.

În fiecare rasă, sau mai bine zis în fiecare naționalitate, caracterele individuale variază în marele cadru al caracterului național. Numai ideologii democrați și umanitariști își pot închipui că ele sînt egale sau aproape egale dela natură și că pot fi tratate în mod egal, în școale la fel. Durkheim, firește, crede de asemenea că importanța rasei și prin urmare a familiei e secundară. Din parte-mi, eū zic cu Gobinéau, cu Ribot, H. St. Chamberlain, Reibmayer s. a., că caracterul veritabil e născut, iar nu făcut. Mai mult: foarte adeseori, el e întipărit în exteriorul omului, și mai ales în fața lui. Nu numai în conformațiunea craniului, sau a nasului, cum credea Winkelman, ci în întreaga înfățișare, în nenumărate trăsături ale feței și în temperament, cari adesea scapă vederii celor ce nu au ochi deprinși a ceti fisionomii și caractere omenești. Emerson a observat în Anglitera că Metodistii și Quakerii (secte religioase) au fisionomii speciale sectei lor respective. Eū cred că și în politică se poate adesea ghici, după înfățișarea externă a omului, cam spre ce politică va fi inclinînd: spre cea democratică-radicală, spre cea liberală, «reacționară» sau conservatoare. Democratul radical de doctrină, ideologul sincer și convins, cu un fel de văl misterios în privirea sa, are o fisionomie particulară. Tot astfel și liberalul energic și leal și conservatorul cel mîndru, autoritar și chibzuit. De altfel, pe acesta, pe «reacționarul» tip îl recunoaști de la distanță: după umbletul său drept, liniștit și cumpănit. Democratul arivist, din care

1) M. Guyau, *Éducation et Hérité*, 750, p. 70.

se compune marele stat-major al democrației, are iarăș o înfățișare cu desăvîrșire alta decît ideologul politic sau liberalul. E mititel și ușurel, versatil, foarte, foarte vorbăreț, — cu capul mic și ochii mici, veșnic mișcători, neliniștiți. Azi aclamă și aplaudă pe M. S. Mulțimea din întruniri, iar mîne pe orice tiran de Siracuză. Sper să revin pe larg asupra acestei chestiuni care e mai importantă decît se crede. Firea veșnică brăzdează adinc intențiile ei în corpul și mai ales în obrazul omenesc, în temperament, în tot exteriorul omului. Asta o știe poporul. De aceea ține el și astăzi mai ales la omul voinic, la omul zdravăn și mai ales la obraz, și are un dispreț pentru cel fără obraz. Caracterul adevărat e adevărată putere morală, și aceasta e totdeauna recunoscută și respectată de caractere identice.

AUREL C. POPOVICI.

CUM POVESTEA O BUNICA

— Haide, spune, bunicuțo, ce-a făcut Călin în urmă?

— Multe maică, multe, multe... 'și-a vîndut bogata turmă

Pe nimic... 'și-a luat trăistuța, 'și-a cîrcoit o orbită nouă

Și s'a dus, s'a dus în lume după Fata-Strop de Rouă!...

— A găsit-o?

— Stai, așteaptă... Într'o zi de primăvară,

Zi cu soare cald, ciobanul ajunsese într'o țară

Mare, mare și bogată, cu orașe strălucite....

Obosit de drum, cu ochii arși de doruri chinuite,

Plin de colb, și plin de jale, ca un cerșetor, pribeagul

Se opri să hodinească, pîn' s'o face noapte, 'n pragul

Unui sfînt lăcaș....

— Săracu!... Și slăbise mult ciobanul

Bunicuțo?

— Da, nepoate, nici că-î mai venea sumanul!

Din voinicul de-altă-dată, cu frumoase negre plete,

Numai ochii rămăsese vii.

— De ce?

— De dor băete!...

— Cum, e rău, bunico, dorul?

— Rău, cum nici că se mai poate...

Cînd te-a prins odată 'n brațe, pas de-î scapă.... Da, nepoate,

Doru-î rău, mai rău ca moartea... te uscă d'a'n picioare

Și din om, ne-om te face! Cît îi soarele, el, soare,

De l-o prinde cînd-va dorul, și în cercuri tari l'o'ncinge,

Apoi s'a sfârșit pămîntul: cît ai zice «a», se stinge!
 Dar, copile, așa-î dorul... numai groapa-î face seama...
 — Ei, și tu, băbuțo dragă, mie nu mi-e dor de mama?
 Vezi, o lună-î pân' la Paște... ce tot spun? *Un an* bunică!
 Și mi-î dor, și doru-î mare... He, de-aș fi o rîndunică,
 Cum m'ași duce! Zău, ca vîntul... să mai văd, așa, odată,
 Pe măicuța dulce, dulce, cum nu-î alta 'n lumea toată!
 Și tu colo: «rău ca moartea... te usucă d'a 'n picioare
 Și din om, ne-om te face...» Na, pe mine nu mă doare
 Nici un deget... Zău, bunico! Nici că's slab, și 's tot cuminte...
 Vezi, te-am prins, te-am prins, șireato!

— Zi mai bine: «Doamne Sfinte,
 Iea-mă 'n paza ta cerească!... Tu nu știi nimic, copile;
 Pentru tine doru-î dulce, cum is nopțile de-Aprile:
 Nu-ți sugrumă inimioara, viața nu-ți îndurerează,
 Ci te 'ncîntă, te mîngîie! Părinteasca dulce rază,
 Nici odată nu te pierde, da copile, nici odată...
 Hei, ferească Sfîntul, maică, să te-ajungă 'n drum vr'odată
 Dorul lui Călin Ciobanul!...

— De ce-î zice-î atunci tot dōrul?
 — Pentru că sint frați... cel mare, e întunecat ca norul.
 Iar cel mic, senin, zburdalnic și drăguț, drăguț ca tine.
 — Multe știi tu, bunicuțo... Dar, cum vine, și cînd vine
 Doru 'ntunecat ca noru?

— Uite-așa, pe negindite:
 Te trezești cu el în suflet, cînd ai gînduri măi ticnite.
 Și cînd vremea-î măi frumoasă!...

— Da?... Ia spune-mî atunci mie,
 N'a venit el, nici-odată, pe la tine să te 'mbie?
 Nu bunico?...

— Tacă-ți gura... prea vrei să le știi pe toate;
 Cine știe multe, moare... și nu vreau să mori, nepoate!

— Unde-am întrerupt povestea?

— Ce poveste?

— Cu ciobanul...

De, ciobanul cel cu dorul, de nu-î măi venea sumanul!

— fiii, ci lasă bazmu-acuma, și măi bine spune-mî mie,
 N'a venit, el, nici-odată, pe la tine să te-mbie?

Haide, spune bunicuțo, că nu mor, nu mor de-oiu ști-o!

— Staî, ascultă 'ntîiu povestea și-apoi după ce-oî sfîrși-o,
 Îți voi spune și-asta... văd eū, că nu-î chip să scap de tine...

— Nuuuu... acuma vreau...

— Acuma nu se poate.

— Așa, bine...

O să spun la toată lumea, cât de rea este bunica!

— Fii cu minte și ascultă...

— Nu mai vrea să ascult nimica.

— Dragă bunicuțo, spune, ce-a făcut Călin în urmă?

A găsit, el, Fata-Rouă, i-a dat el cum-va de urmă?

— A găsit-o...

— Unde, unde?

— Colo'n sfint lăcaș, nepoate...

— Cum era?

— Erea... mireasă...

— Tacî, bunico, nu se poate...

— Ba se poate, prea se poate... O'ndrăgise-un rege tare,

Domnitor pe șapte neamuri și bogat nevoie mare!

Pe Călin nefericitul, Strop de Rouă il uitase...

Dragostea d'intîi, săracă, dar curată, vai... Zburase!

Ce vrei... omul, așa-i omul: azi de-i bun și te iubește,

Mîine nu mai vrea să știe de trăești... te ocolește!

Gînduri noi și noi dorințe, îi aprind nebuna minte

Și 'l împing cu'nvierșunare, mai 'nainte, mai 'nainte!

Nici-odată nu-i tihnită firea lui cea schimbătoare!

El e flutur fără minte, zburător din floare'n floare...

Da, copile, să știi asta: suntem robi hainei soarte:

Ne frămîntă patimi crude — fără milă — pîn'la moarte...

— Și ce-a zis Călin, bunico, cînd văzu el Fata Rouă

Cu betea?

— Ce să zică! Frînse bîta drept în două

Și plecă... se duse-aiurea, cerșetor cu negre plete,

Pin'muri, cum moare visul! Știi de ce? De *dor*, bâte!...

ȘTEFAN BRĂBORESCU.

DAN-DĂNĂILĂ

POVESTE

În vremea de demult, trăia cum putea, un bîet creștin, muncitor, fără pereche 'n lume. Muncia pîn' se cușbia; dar nu știu de ce nu prea «lega el două 'n tei». Pe semne că nu-i era dat «să facă boi bălțați», și pace; că după toată strădania și alergătura lui, d'abia— d'abia răgăduise și el o curătură de loc — ca preț de vr'un pogon— și trei acareturi: o cășcioară, un slon și un pătul. Incolo, pace bună! Să vezi și la el pe bătătura, picior de găină, ori «coadă de vacă...

te-a ferit Ȃl-de-sus! La vreme de bătrînețe însă «o pusese de tot, pe lanț», cu munca. N'ai ce focu le face, pustiilor de bătrînețe! Vorba cîntecului: «Fost-ai lele cît ai fost...!»

Se încocîrjase bietul, ca o secere; că pui rămășag: avea sutîșoara de anî, ca unul. Și... după celelalte toate, îi măi trimesese Șfintulețu și o boală în oase de ajunsese bietul moșneag «să-și tirască pătura cu dinții».

Văzînd că i s'a apropiat de tot funia de par, își chemă feciorii la pat să le lase *adiata*. Că — să nu uit vorba — el avea 3 feciori, voi-nici ca 3 brazi și chipeși ca niște feciori de crai. Ȃlor mari, însă, «nu le-ajungeai cu strămurarița la nas», de fuduî ce erau. Vorba Ȃluia:

«țîndre mîndre
«și flămînde

Ei se socoteau flăcăi hamnici; și nici nu se uitaî la Dan — frațele lor Ȃl măi mic, care era o bunătate de om... să-l puî pe rană să te vindece! «Il luau tot alături cu drumul» și nu-l măi scoteau din *Dănăilă*. (Cînd erau măi mici, tot ei, în bătea de joc îi ziceau: «Dan-Dănăilă «Mațe de găină». Și de atunci, *Dănăilă* i-a rămas numele).

Și, cum vă spusei, văzînd uncheașul că-i e sufletul călător, își chemă feciorii la pat și le zise:

— «Ȃlicuțule, eî sunt «pe muc». Azi, miîne, dau ortu popii. Toată averea pe care v'o las, sunt ale trei acareturi, ș'un pogon de loc să-mănat cu meiu. Să vă aveți bine, să fiți cinstiți și să nu vă codiți la muncă, că avere o să vă prășiți voi!». Și s'a dus cu Dumnezeu, uncheașul.

* * *

Intr'o zi, băiatu-Ȃl mare, ducîndu-se pe luncă, dete o raită și pe la Ȃl meiu, să vadă cum îi merge? s'o fi făcut de coasă?

Cînd colo... meiu lăscut aproape jumătate — păscătură proaspătă.

— Măi fraților, zise el sosînd acasă, meiu nostru ni l-a păscut azi noapte cu cai.

— Tacî, măi nene! Cine?

— Eî știu? dar era păscut d'azi noapte. Cunoștea ș'un orb. Era baliga proaspătă.

— Hai să păzim, să vedem, n'om pune ghiara p'ala de-și bate joc de munca rumînului?

— Să păzim, vezi bine.

In noaptea dintiî plecă la pază Ȃl mare. Dar, cum s'a dus, așa a,

venit; că dacă a ajuns acolo, a pus o leacă capu' jos, să-și mai odihnească ale oase; iar dacă o fi să vie «Ene pe la gene» numai s'a-țipească, epurește.

Dar l-a furat somnul bine-ha! și a adormit, de puteai să tai lemne pe el!

Cind s'a deșteptat, a văzut iarăși păcătură nouă, și încolo nimic. În noaptea a doua se duse al mijlociū; dar păți tot așa.

— De noapte, ce-o fi o fi; o să mă duc și eu la pază, zise Dan în seara treia. Dacă oiū prinde pe cineva, oiū prinde; dacă nu, să-nătate! Capu' nimeni nu mi-l taie.

— Ei, bată-te Dumnezeu de nemernic! Te iscași tu mai sconat (istet)! N'am făcut *noi*, nimic; dar mi-te un năvleg ca tine!

Da el, habar n'a avut, s'a dus. Și dacă a ajuns acolo, a jumulit un braț de pălămidă, a așternut-o jos, și s'a dat pe ea într'o rână. Pin' la ziuca albă, ochii 'n gene nu i-a dat; căci cind și cind îl înțepa pălămida.

Prin puterea nopții se pomeni c'un cal: friș! friș!

El se sculă binișor, călcînd numai în virful degetelor, ca o pisică, și... haț! l'apucă de git.

— «I, stăpine, stăpine, al tău sint». Calu' ăsta era năzdrăvan. «Ciți nu s'aū căsnit să pună mîna pe mine! Tu ești viteazul vitejilor! Ia' friu' ăsta, și cînd oi avea vr'o nevoie, scutură-l, că viuū eu și te-ajut». Și pieri.

Cînd ajunse Dan acasă, frații lui îl luară iarăși în bătae de joc:

— Ei, mă, prăpădu' lumii, pe cine-ai prins?

— Pe naiba!

— Păi vezi? Ce-ți cîntam noi ție? Te făceai tu vrednic, să 'ncerci marea cu deștu', nepricopsitul!

— Ei și? Ce-am avut și ce-am pierdut? Să-mi es din bănuială!

* * *

Nu departe de locuința ăstor feciori, era o mindrețe de palat de marmură, de se învirtea după soare. În acel palat văcuia împăratul ținutului acela; iar în fața palatului era un han mare și frumos, unde se strîngea lume din toate părțile, să joace — că acolo se făcea hora.

Și avea împăratu-ăla o față drăgălașă — s'o sorbi într'o lingură de apă. Și nu numai că era frumoasă — mindrețea lui Dumnezeu; dar nu era nici măreață.

În toate sărbătorile se gătea cu ie și vilnic și mergea la horă, unde juca deavalma cu celelalte fete și cu flăcăii mai răsăriți și mai

spălăței. Și era bună și vorbitoare cu toată lumea, și deaceea, de toți era iubită și slăvită.

Intr'o sărbătoare, frații lui Dănăilă, se primeniră, se dichisiră și plecară la horă.

— Luați-mă, măi nene, și pe mine cu voi, că mi-o fi drag și mie!

— Tacî, mă mucosule; că te trîntesc de crăpi!

Și plecară unde aveau de dus. Acolo, joacă o horă, joacă două, trei, dec, dacă te duci la horă, n'o să stai cu mătușile pe delături; ci ca să frămînți nițel pămîntul și să-ți mai moi ale oase.

Ăl mai mare luă o sîrbă 'nainte. Fata împăratului fistic! lingă el, că era frumos deochiatul, de n'aveai să-î găsești nici-o vină.

Dar, uite că taman cînd flăcăul nostru era în toiul jocului și-î era lumea mai dragă vine o frumusețe de fecior crăiesc îmbrăcat numa' în mătăsuri și 'n fireturi, călare p'un rimont d'ăia, de l'ai călări pin' ți-ai pierde din urmă.

Descălică de pe cal, îl legă de stîlpul hanului, și se prinse și el în horă.

Fata împăratului se desprinse de dinainte și țîști! lingă băiatu-ăl frumos, care furase ochii fetelor, că toate-și dau cu cotu și se'ntrebau «cin' să fie»?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ălu dinainte, par'că-î muri bou' în jug, așa învineți de ciudă. Dar ce era să mai facă?

Cui să-î dea prin gînd că noul oaspe, e chiar Dănăilă?

După plecarea fraților lui la horă, Dan sună friul, și numai decît se pomeni cu calu'ăl năzdrăvan și cu hainele ale bune. Se primeni, încălică și sbughi-o la han după frații lui.

A jucat trei hori cu fata împăratului, a încălicat și a plecat acasă. A scos friul calului, l-a pitit, iar el se făcu tot ca înainte. Cînd veniră frații, îl găsiră trist.

— Ce-ai tu de ești așa de trist, măi Dane?

— Cum să nu fiu trist? Voi vă duceți la han, jucați cu fata împăratului, vă faceți mendrele cum vă place; iar eu staî pe vatră ca lăuzele. Eu n'ași merge la horă? Eu n'ași rîvni să joc? Că de... sunt și eu măricel și mi-ar da și mie inima brînci.

— Tu, mă? iazma pămîntului! Cu cași la gură, și pomenești și tu de joc? Ai poftit și tu să 'nvîrtești fata împăratului? Mai pune-ți pofta în cui, băete! Intîi să înghiți gălbenarea și să incingi vatra; să mai joci tontoroii pe vatra arsa, până una-alta.

Dar de unde știi tu, ce-am făcut noi p'acolo?

— Ia, m'am suit și eu pe slon și v'am văzut.

— Hai să punem foc slonului — se dumeriră ai doi frați — să nu

maî aibă nebunu' ăla de unde ne vedea. Maî ştii ce-î dă dracu prin gînd? Te pomeneşti cu el acolo după noi; şi ne face de neam rău! Arseră slonul.

A doua duminică tot așa s'a întîmplat. Cînd veniră băeţii seara de la han:

— Tot trist mă, tot?

— D'apoi vesel? Voi jucaţi cu fata împăratului, iar eû mă pocăiesc acasă ca un pustnic!

— Azi de unde ne maî văzuşi?

— Ei, nevoie mare! M'am suit pe pătul şi am văzut toată hora. Deteră foc şi pătului.

Seara, fata împăratului se duse la tat-său şi-î zise:

— Iată, de vr'o două duminici încoa, vine aci, la noi la horă, o mindreţe de flăcău, călare pe un cal ca un zmeu! Trebuie să fie vr'un fecior de Împărat, că prea e frumos şi îmbrăcat in haine scumpe! Descalică, joacă 2—3 hori şi pierce ca o nălucă.

Cînd o fi să mă mărît, ori mi-l dai p'ala de bărbat, ori îmi fac moarte cu mîna mea.

— Bine taică, dacă-ţi place tie ăla, şi spuî că e şi om cu care nu mi-e ruşine să staî alături, p'ala ți-l-om da. N'avem decît să plecăm după el, să-l căutăm şi să-l peţim. Dar dacă s'o fi scimbînd, cum o să-l cunoaştem noi!

— Păi bine, n'o să vie el iar la han?

— Fie! Tu uite ce să faci: după ce-î jucă cu el, cînd o fi să plece, ţocneşte-l în frunte cu inelul din deget, uşurel, așa ca să-î faci un semn cu luminiţa inelului.

— Bine!

* * *

Cînd aû plecat băieţii unchiaşului la horă, a 3-a oară, aû dat foc şi casei de teamă să nu se suie Dănăilă pe ea şi să-î vază. Aû lăsat-o în flăcări şi aû şters-o la han.

Cînd s'aû întors seara, casa arsesse pînă 'n faţa pămîntului. Aşa că, din cuibuşorul lor, şi din rostişorul lor, rămaseră pe drumuri — ca vai de capu' lor!

A treia oară, la horă, fata a făcut taman după învăţul tatine-său. Dar Dănăilă odat se făcu un sfrejit ş'un trenţuros... «de-ai fi luat crucea 'n braţe», că nu-î el Făt-Frumos care înnebunise pe fata împăratului.

Dar şi fata: nu-l slăbi, doamne fereşte! Il duse la curte.

— Uite tată, ăsta par'că ar fi; că, *odată* s'a schimbat de sus, pînă jos.

— Apoi, caută-l în frunte, îi șopti împăratul; și dac'o fi însemnat, ăsta e; dacă nu, te-ai păcălit!

Ea se duse la Dan și-i săltă nițel căciula de pe ochi; cînd văzu urma luminiții inelului, din care încă mustea cite-un piculeț de sînge, își eși din păreri și-i zise.

— De ce te-ai schimbat dumneata? Cum erai atunci cînd jucai cu mine, și cum ești acum?

— Eū așa am fost totdeauna.

— Ei așa! Nu te cunosc eū după semnul din frunte? Lasă gluma incolo, ascultă ce-ți zic eū: dacă te faci cum erai, eū te iaū de bărbat, și are să fie fericite de noi!

Tata,—vorba ăluia: «și-a trăit traiu', și-a mîncat mălaiū»; o să închiză ochii miine-poimiine și ne lasă nouă și împărăția și avuțiile lui toate.

— Te-aș lua, cum să nu te iaū. Dar uite, eū am doi frați măi mari; și mă omoară, cînd m'or afla, că de... îți trăgeau ei nădejdea. Se laudau că joacă mereu cu d-ta și că ți-a alunecat ochii după ei.

— Cui e foame, codri visează. Apoi, fata joacă și cu bun și cu rău. Da, acu trebuie să-i ia pe toți, cu care joacă ea?

— Lasă, măi băiete, se amestecă și împăratul, că-i împac eū și pe ei; o să-i chem la curte și o să-i fac boieri. Să vedem ce are să măi fie?

E vorba așa: fă-te cum erai cînd ai plăcut fetiū și eū te fac ginere.

— Bine!

Se duse Dan în curtea hanului și sună friul. Odată se pomeni cu armăsarul lui ăl năzdrăvan venind în răpi și aducîndu-i hainele.

Să fi văzut pîtere de ginere, pe Dănăilă, ăla de-l luaū frații lui numa'n moțu' opinicii. Și soarele s'ar fi dat în lături din calea lui.

Și a urmat apoi nunta. Dar ce nuntă!! S'aū ținut chefurile și jocul lanț, două săptămîni d'arindul.

Am fost și eū poftit acolo la nuntă... să casc gura. Tii! da așa nuntă n'a măi văzut, neam de neamul meu! Așa zăū!

D. MIHALACHE.

TORQUATO TASSO

(DE GOETHE)

ACTUL I — SCENA I.

PRINCESA, LEONORA.

(O grădină împodobită cu busturile poezilor epici
 În fața scenei, în partea dreaptă, Virgil,
 în partea stîngă Ariost.)

PRINCESA. Zîmbind te uiți la mine, Leonoro,
 La tine apoi te uiți, și iar zîmbești.
 O spune-mi ce-ai! Ești pururi gînditoare
 Și totuși pari destul de mulțămîtă.

LEONORA. Princesa mea, mă bucur c'amîndouă
 Ne-aflăm aici în mijlocul cîmpiei,
 Ca două păstorite fericite
 Și-avem aceeași treabă: să'mpletim
 Cununi de flori. A, ia te uită asta
 Cum crește 'n mîna mea și ce frumoasă-î.
 Cu-o nobilă simțire înălțătoare
 Tu dafinul subțire ți-ai ales.

PRINCESA. Visând, am împletit aceste ramuri,
 Găsir'apoi un vrednic cap: le-așez
 Pe fruntea lui Virgil cu pietate.
 (Incoronează bustul lui Virgil).

LEONORA. Atuncea eū lui Ludpvic îi pun
 Pe fruntea lui cea larg'a mea cunună.
 (Incoronează bustul lui Ariost)

Primească-și partea lui de primăvară
 Căci gluma lui mereū va fi în floare.

PRINCESA. O, frate-meū drăguț din cale-afară-î
 Că chiar de-acum la țară ne-a trimes
 Aici putem în voia noastră, dragă
 La vremile de aur să visăm.
 Imi place Belriguardo, căci în el
 Ferice-am petrecut în tinerețe
 Și soarele acesta și verdeața
 Mă fac să simt din nou ca altă-dată.

LEONORA. Da. Altă lume ne 'nconjoară-acum!
 Și umbra-acestor pomi ce-s pururi verzi
 E dulce-acum. Și iarăși ne desmiardă
 Doinirea apei; tinerile ramuri
 Se-leagănă la vîntul dimineții.

Cu ochii lor copilărești se uită
 Duios la noi și florile din straturi.
 Cu 'ncredere deschide grădinarul
 Și sera cu lămii și portocali.
 De-asupra-ne e calm albastrul cer
 Și colo 'n zări, departe, se desface,
 În aburii albi, zăpada de pe munți.

PRINCESA. M'ar veseli venirea primăverii
 De nu mi-ar lua pe cea mai dragă-amică.

LEONORA. O, nu mi-aduce-aminte 'n clipa asta,
 Princesa mea că trebuie să plec.

PRINCESA. Orașul ăsta mare-ți va reda
 Ce lași acuma aicia îndoit.

LEONORA. Acuma datorii și iubirea
 Mă chiamă lângă soțul ce m'așteaptă.
 Îți duc copilul care 'n anul ăsta
 Așa de iute mare s'a făcut —
 Și-aceiași bucurie vom simți.
 E mare și frumos oraș Florența,
 Dar toată bogăția ei nu face
 Cît scumpele obiecte din Ferara.
 Poporul a înobilat Florența:
 Ferrara însă prințesa ilustrat-o.

PRINCESA. Mai mult distinșii oameni cari aici
 S'aū strins întimplător și s'aū unit.

LEONORA. Ce-adună, lesne sfarmă întimplarea.
 Un spirit nobil știe să atragă
 Pe oamenii cei buni, înlănțuindu-i.
 Așa în jurul ducelui și-al vostru
 Tot sufete alese se adună.
 Voi sînteți de străbunii voștrii vrednici.
 Aici s'aprinse sfînt luminătoare
 Făclia cugetării și a științei,
 Cînd noaptea barbariei învelia
 C'un vâl de ceață lumea. De copilă —
 De Hercule și Hippolyt de Este —
 Știam de-aceste nume glorioase.
 Iar tata pururi lauda Ferrara
 Cu Roma și Florența. Și adesea
 Doriam s'o văz. Acum mă aflu'n ea.
 Aici a fost Petrarca îngrijit
 Și aici găsit-a pilde Ariost.

(Va urma)

TRAD. DE C. F.

BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON ¹⁾

— TRADUCERE DUPĂ ORIGINAL —

O pețitorie primejdioasă. — TILL O. GUSTAFSSON

De cînd se ridicase Aslang și se făcuse fată mare, pierise pacea din Huseby, căci nu era noapte ca flăcăii cei mai de seamă din sat să nu se gîlcevească ori să nu se bată. Simbătă seara barem era rău de tot! Atunci bătrînul Knud Huseby nici nu-și mai desbrăca pantalonii de piele și nu se culca nici odată, fără să aibă un reteveț sdravăn de mestecăn, rezemat de pat.

«Dacă mi-a dăruit Dumnezeu fată frumoasă, apoi cată să fiu eu vrednic s'o și păzesc!», zicea Huseby. Thore Nässet nu era de cît feciorul unui pălînaș și cu toate astea se găseau mulți care ziceau că el era acela care venea mai des la fata chiaburului din Huseby. Bătrînul Knud nici nu credea așa ceva și pentru dînsul cele ce se vorbeau nici nu puteau să fie adevărate, căci el nu văzuse nici odată pe Thore Nässet pe acolo.

Oamenii însă își zîmbeau, gîndind că, în loc ca Huseby să se fi certat cu toți acei care lărmuiau prin curte ori prin tindă, ar fi căutat prin toate colțurile, — de bună seamă că ar fi dat peste Thore.

Primăvara sosi și Aslang porni cu vitele sus la stîină. Și cînd dogoreala zilei se așternea peste vale, cînd stîncile fyordului se ridicau umede peste aburii stîrniți de soare, cînd răsunau tălăngile și lătra cîinele de la turmă, cînd Aslang hăulea și suna din bucium sus pe virful steiurilor fyordului, atunci flăcăi cari se aflau la muncă în vale pe cîmp, simțeau că le cuprinde inima o durere neînțeleasă. Și le era mult pînă Simbătă seara, cînd își luau drumul în spre culme și nu nimereau, care mai de care, să ajungă mai întîiu la stîină. Urcău ei repede sus, dar la vale se scoborău repede de tot, căci la stîină, după ușă, stătea un flăcău sdravăn, care apuca pe cei ce soseau, îi sguduia, rînd pe rînd, pe toți și îi învirtea, cum s'ar învirți o moară de vînt, așa în cît fie-care ținea minte cît ar fi trăit vorbele pe care i le spusese, cînd îl făcuse scăpat: «Să mai poștești și altă dată, atunci ai să ieși mai multe!». Nimeni nu putea să știe mai bine de cît ei, că în tot satul nu se găsea de cît unul singur care să aibă un ast-fel de pumn și acela trebuia să fie Thore Nässet.

Tuturor băeților de oameni mai cuprinși le era necaz pe țopirlanul ăsta de pălmaș, de răul căruia nu se putea apropia nici unul de

¹⁾ Din «Fortaellinger», vol. II.

stina lui Huseby. Tot ast-fel socoti și bătrînul Knud, cînd auzi vorbindu-se de lucrul acesta și se legătui, că dacă nu s'a găsit nimenea, care să vie de hac lui Thore, apoi o să încerce el și cu fiu-său așa ceva. Pe Kund îl ajunseseră bătrînețele; dar cu toate că era aproape de 60 ani, totuși îi plăcea să se ia la trîntă, o dată de două ori, cu feciorul său cel mai mare, cînd erau liniștiți și în dușii lor. Sus la stina lui Huseby ducea numai o potecuță, dar și aceasta trecea tocmai prin curtea stăpînului. Sîmbăta următoare, pe înserate, Thore porni în spre stîna, strecurîndu-se încetinel prin curte și pășind în vîrfurile picioarelor. Dar tocmai cînd se apropiase de șură, un flăcău îl apucă de piept. — «Ce-ai cu mine? zise Thore trîntindu-l la pămînt, atît de tare în cît totul începu să se sfădească într'însul. «Stai că-ți arăt eu!» zise altul trăgîndu-î una la ceafă. Și acesta era fratele celălalt. «Iacă vine și al treilea!» adogă bătrînul Kund și se repezi la el. În fața primejdiei, Thore deveni și mai puternic. Acuma se mlădia ca o smicea de răchită și svînta pe unde dădea. Se învîrtea în toate părțile luncînd printre mîinele dușmanilor săi, iar unde cădeaŭ loviturile lor, el nu era, și de odată îl vedeau unde nici nu s'ar fi așteptat. Bătaie mîncă el în cele din urmă și încă zdravănă de tot, dar bătrînul Kund povestea multă vreme după aceasta, că niciodată nu se bătuse cu un flăcău mai tare de cît Thore. Îi cărară pînă cînd începu să-î țîșnească singele și atunci Huseby zise: «Ajunge apoi adogă: «Dacă în seara Sîmbetei viitoare ai fi vrednic să scapi de lupul de Huseby și de puil lui, apoi a ta să-ți fie fata!»

Thore se tiră pînă acasă cum putu și cînd ajunse acolo se trînti în pat. Despre bătălia de la Huseby se dusesese pomina și mulți ziceau: Ce a căutat acolo? Numai una singură nu întrebă așa ceva și aceasta era Aslang. Ea îl așteptase mult în seara aceea și cînd auzise despre cele ce se petrecuseră între el și tatăl său, se așezase cu inima la pămînt oftînd: «Dacă nu m'oi duce după Thore, atunci n'o să mai am nici o zi fericită pe lumea asta». Thore zăcu Duminică toată ziua și Lună simți că tot trebuie să mai zacă. Veni și Marțea și era o zi atît de frumoasă! Ploase peste noapte și acum muntele își înălța pădurea atît de înviorată și de verde; fereastra era deschisă, și în valuri năvălea înlăuntru mirosul frunzișului fraged, tălăngile de la turme răsunaŭ dulce în văzduhul limpede, departe peste munți, iar sus pe steirile fjordului hăulea cineva. Dacă n'ar fi fost mumă sa înăuntru, bietul Thore ar fi plîns de durere, că nu se putea duce acolo sus. Sosi Miercurea și el zăcu mereu, iar Joi începu să-î crească teama în suflet, că nu va putea să se facă sănătos pînă Sîmbătă.

Vineri însă fu iarăși în picioare. El își aducea foarte bine aminte de vorbele bătrînului, care îi zise: «Dacă în seara Sîmbetei viitoare ai fi vrednic să scapi de lupul de Huseby și de puii lui, apoi a ta să fie fata». Stete el așa cită-va vreme și se uită mereu în spre Huseby. «Acolo n'am de cît să mai mînc o bătae», se gîndi el. Sus la izlazul lui Huseby, ducea după cum am spus, numai o potecuță, dar un flăcău vrednic ar fi putut totuși să se ducă pînă acolo, fără ca să meargă numai pe drumurile netede. Dacă s'ar fi încercat să meargă cu luntrea pe apele fjordului pînă dincolo în partea cealaltă a muntelui, trebuia să se gîndească mult, ca să afle vre-un mijloc de a se urca pe peretele stîncei, care era așa de drept, că nici o capră nu ar fi îndrăznit să se urce pe el, cu toate că ea nu se teme de stînci. Veni și Sîmbăta și Thore se plimbă toată ziua pe afară. Soarele strălucea și părea că tufișurile șoptesc și totu-î viū într'însele, iar de departe, de pe munte, răsuna hăulitul, care-î era drag.

În clipele înserării, el stătea încă în prag și privea cum se ridică ceața alburie învăluind stîncile fjordului. Se uită sus în spre stîna și acolo domnea tăcere adîncă, privi în spre curtea lui Huseby, apoi împinse luntrea la larg și visli pe după steiurile ce se întindeau departe în ape.

Aslang își isprăvisese munca de toate zilele și acum se odihnea la stîna. Ea se gîndi, că Thore nu va putea veni în astă seară, dar că de bună seamă vor veni destui în locul lui. Dete apoi drumul dulăului și nu spuse nimănuî unde se duce.

Își alese un loc de unde privirile ei puteau cuprinde întreaga vale și se așeză acolo, dar îndată se întinse ceață și aducerile aminte i-se deșteptară, de nu mai putu să privească în vale. Atunci ea schimbă locul și, fără să-și dea seama, se duse de se așeză în partea despre fyord așa că privirile ei se perdeau peste ape. Și atîta pace îi revărsa în suflet priveliștea asta nesfirșită peste pinza apelor tăcute! Și atunci dorul aprins îi ceru un cîntec și ea alese unul cu sunete prelungi și trăgănate a cărui melodie tremura departe în liniștea nopței. Ea singură fu mișcată de acest cîntec și mai zise încă un vers. Atunci deodată, i-se păru, că îi răspunde cineva de jos din adîncimi. «Sfîntă cruce, ce-o mai fi și asta?!» gîndi Aslang, apropiindu-se de marginea prăpăstiei și încolăcindu-și brațele pe după un mesteacăn lung și subțire, care se îndoi legănîndu-se de-asupra adîncurilor; se uită în jos, dar nu văzu nimic.

Liniștea adîncă domnea peste fjordul adormit în pace și nici o pasăre nu mai zbura peste apele molcomite! Aslang se așeză iarăși la locul ei și începu să cînte din nou și-atunci i-se răspunse într'a-

devăr, și pe acelaș ton, dar mult mai aproape ca întîia dată. «Nu se poate, trebuie să fie cineva!» Aslang sări în sus și se plecă deasupra adîncurilor. De astă dată zări jos lîngă păretele stîncii o luntre, care era legată la mal și care părea, acolo în adincime, ca o coajă mititică de scoică. Se uită apoi pe peretele stîncii și văzu o căciulă roșie supt care un flăcău se căznea să se urce la deal, cățărindu-se pe povirnișul steiului. «Sfîntă cruce, cine o fi oare?» Zise Aslang cu îngrijorare și desprinzîndu-și brațele de după mestecăn se trase repede înapoi. Ea nu putea, nu îndrăznea să-și răspundă sie-și, căci știa foarte bine cine era acela. Se trînti jos pe pajiște, își împlintă țeapăn amîndouă mîinele în iarbă, ca și cînd ea ar fi fost aceia, care trebuia să se țină, ca să nu-i scape mîinele și să se prăpădească în prăpastie. Dar firele de iarbă se smulseră și ea țipă din puteri, îngrozită, și rugă pe D-zeu Atotputernicul ca să ajute lui Thore. Însă pe dată își aduse aminte, că cutezanța lui era mare și că prin aceasta el ispitea pe D-zeu și de aceea nu se putea aștepta la nici un ajutor. «Numai de data asta bārem!» se rugă ea și luă cîinele în brațe, ca și cînd ar fi fost Thore, pe care voia să-l țină strîns la pieptul ei. Se rostogoli cu el prin iarbă și i-se păreau că clipele acestea de așteptare erau fără de sfîrșit. De odată însă cîinele se smuci, «vuv, vuv», lătră el cîntînd în jos spre prăpastie și dînd mereu din coadă. «Vuv, vuv», zise el către Aslang, punîndu-și labele de dinainte în poală-l. «Vuv, vuv» mai zise el încă odată către prăpastie și atunci se ivi o căciulă roșie de-asupra adîncurilor în marginea stînei.

Acuma Thore zăcea la pieptul ei! Și stete mult așa, fără să poată rosti un cuvînt, iar cele ce voi să le îndruge pe urmă n'avură nici un înțeles. Bătrînul Knud, însă, cînd fu să vorbească despre aceasta, rosti un cuvînt, care era plin de înțelepciune, căci el zise: «Flăcăul acesta e vrednic să o aibă! a lui să fie fata!»

D. N. CIOTORI.

P A S T E L

*Coboară 'ncet amurgul pe treptele 'nserării
Și'ntîia stea și-aprînde făclia'n largul zării,
Iar vîlul de tăcere încet, încet se lasă
Tinzîndu-și peste lume a lui imensă plasă.*

*Și cel din urmă freamăt de foie s'a stîns acum
Căci a tăcut și vîntul ce șuera pe drum,
Și'n pacea dulce-a serii doar rîul curge 'ncet
Pribeag și siguratec ca gîndul de poet.*

MIHAIL ALEXANDRESCU.

CRONICA VESELA

ÎN CALEIDOSCOPUL LUI A. MIREA *)

I.

MĂNUȘĂ.

D-lui Mișu Dragomirescu.

*Iubite critic și estet,
Ce te căznești să pari subtil,
Mă văd silii cu mult regret
Să-ți spun că ești un... crocodil!*

*Ți-am spus de mult și nu e greu
Să cauți bine în registre
Că Wothan este tatăl meu...
De ce recidivezi, Magistre?*

BCU Cluj / Central University Library Cluj
*De ce mă faci să-ți spun mereu
Că Anghel, Iosif și A. Mirea
La urmă-i un secret al meu, —
Treime ca Dumnezeuirea!*

*Deci, bagă-ți asta în urechi:
Am șase mâni și la un caz
Mănuși, am sute de perechi,
Pe când tu nu ai nici un haz!*

*Da, crocodilul meu buimac,
Eu nu's nici el, nici celălalt,
Dar, ori și când, ca Bergerac
De vrei, sunt gata de asalt!*

*Și-acuma, dacă eu nu's el
Și dacă el susții că-s eu,
Cum să ne batem în duel?
Ce-ai să te faci cu-acest Proteu?!*

*) Bucăți inedite din volumul ce apare săptămîna aceasta.

II.

EPILOG.

MUZA

*Ai fi putut să scrii
Atâtea variante,
Brodind ciöflecări
Și hilariante.*

POETUL.

*Așa-î, dar ei s'au dus
Și n'o să mai apară:
De-aceea's indispuș
Din cale-afară!*

MUZA.

*Nu-î plînge în zadar:
Cel mort de-o diatribă
Nu reinvie iar,
Că nu-î amibă!*

POETUL.

*Atuncea să-î iertăm,
Să doarmă în neștire
Țihniți... să le cîntăm
Un Dies irae...*

MUZA.

*Da, dragul meu poet,
Rămîie-acolo undi's —
Haî, și-om clamă 'n duet
Și-un De profundis.*

RĂSPUNSURI

C. F. Loco. — Asta da. Deocamdată o dăm ca fragment.

M. Al. — Am ales una. Mai trimiteți.

„MINERVA“

Institut de Arte Grafice și Editură
B-dul Academiei, 3. — Edgar Quinet 4
BUCUREȘTI

A apărut:

PESCAR
DE ISLANDA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ROMAN DE
PIERRE LOTI

TRADUCERE DE
C. SANDU-ALDEA

Prețul: Lei 1.50

De vânzare la toate librăriile din țară.

„MINERVA
INSTITUT DE ARTE GRAFICE ȘI EDITURĂ
B-dul Academiei 3, — Edgar Quinet 4
BUCUREȘTI

A apărut :

DOR PESTIU

Ion Bârseanu

LEI: 1.50

Chipuri și Suflete

DE

Al. Cazaban

LEI: 1.50

RĂSPLATA

NUVELE

DE

N. Dunăreanu

LEI: 1.50

De vânzare la toate librăriile